

[Knud Kristensen.]

For saa vidt synes jeg altsaa, at denne Bemærkning var temmelig overflødig. Men dette, at Regeringen fremsætter Forslag om 4¼ pCt., angiver jo Regeringens Synspunkt: at den ikke mener, vi skal længere ned. Og derfor siger jeg, at vel er det Rigsdagen, der tager Ansvar og træffer Bestemmelse derom; men da Regeringen ogsaa kan øve en vis Indflydelse — jeg tænker mig da, at den har en vis Indflydelse i Flertalspartierne —, har den vel ogsaa sit Ansvar for, hvad der kommer ud af denne Sag.

Dernæst søgte Ministeren en Begrundelse i Forskellen mellem Staten og Banker og Sparekasser, idet han sagde, at disse kunde selv bestemme deres Indlaansrente. Det kan de nu imidlertid ikke, for dels har Lovgivningsmagten truffet visse Bestemmelser her, dels skal der ogsaa være en vis Enighed mellem Pengeinstitutterne, og endelig skal der ogsaa hos Indskyderne være en vis Villighed til at sætte Penge i Sparekasserne til den Rente, disse fastsætter, saa helt suveræne med Hensyn til at faa Penge ind i Banker og Sparekasser er de da ikke.

Men for øvrigt synes jeg ikke, at det, det her i første Linie kommer an paa, er Banker og Sparekasser; de, hvem Rentensænkningen først og fremmest gaar ud over, er jo ikke Pengeinstitutterne, men Indskyderne, og de er virkelig ikke selv Herre over, hvor mange Penge de har at skyde ind i Pengeinstitutterne. Det er vist akkurat lige saa svært for dem at faa fat i Pengene, ja, endogsaa sværere end for Staten, for det er jo dog endnu saaledes, at Staten har en vis Regres til Skatteyderne, som Indskyderne ikke har. Det er Staten, der har Regres til Indskyderne, og ikke omvendt, saa jeg kan ikke forstaa, at Staten her skulde være stillet ugunstigere end Banker og Sparekasser.

Hvis Regeringens Politik ikke har medført, at en Rentensækning, f. Eks. til 4 pCt., er uigennemførlig, tror jeg ikke, mit Parti vil have det mindste imod, men tværtimod gerne vil medvirke til, at denne Minimums-Udlaansrente ikke skal fastsættes til 4¼ pCt., men til 4 pCt., fordi det er mere i Overensstemmelse med den Rentensats, man i øvrigt tilstræber. Jeg indrømmer, at Finansministeren har Ret i sin Betragtning under normale Forhold, men her, hvor man tilstræber en Sækning af Rentefoden, er det dog et Spørgsmaal, om ikke Staten maa yde et Bidrag, ogsaa herigenem, til, at den Rentensats, man tilstræber,

Ogsaa kan opnaas. Jeg haaber, vi kan overveje dette Spørgsmaal nærmere i Udvalget.

Jeg ønsker saa til Slutning kun at spørge den højtærede Finansminister, hvorledes han har administreret den hidtil gældende Bestemmelse og Bemyndigelse. Det er nemlig for mig oplyst, at ikke saa faa Laantagere, der har laant hos visse Fonds, der sorterer under Staten, bl. a. Jordfonden — det kan være, at den efter de hidtil gældende Bestemmelser ikke er med ind under —, har maattet betale op til 5 pCt. i Rente. Jeg ved ikke, om det finder Sted under nogen af de Fonds, som Finansministeren har Indflydelse paa, men hvis det gør det, synes jeg, det er en lidt mærkelig Maade at administrere den Bestemmelse, som hidtil har været gældende.

Jeg vil henstille, at man, naar vi nu udvider baade Bemyndigelsen til at nedsætte Renten og ogsaa Omfanget af de Fonds, hvor Renten kan nedsættes, saa benytter det, hvor der er rimelig Grund dertil. Der staar i Lovforslaget, at det er Finansministeren, der bemyndiges til at nedsætte Renten. Jeg vil her gerne spørge: Kan de Fonds, som sorterer under andre Ministerier — jeg tænker her bl. a. paa Overformynderiet, der jo sorterer under Justitsministeriet —, ogsaa nedsætte Renten med Finansministerens Bemyndigelse, eller holdes de udenfor? Og hvis de holdes udenfor, var der saa ikke Grund til at inddrage de offentlige Institutioner, hvis Udlaansrente Statsmagten har betydelig Indflydelse paa, under disse Overvejelser og disse Beslutninger?

Det, som vi skulde naa frem til, er, som sagt, ikke at tale om en Rentensækning, det er ikke at ophidse Folk mod at betale Rente, men det er at gøre et Arbejde her i Rigsdagen, der tager Sigte paa virkelig i det praktiske Liv at faa Renten sænket saa meget, som det under de givne økonomiske Forhold er muligt. Til Opnaaelsen heraf og til et Medarbejderskab i den Retning ved dette Lovforslag kan jeg tilsige mit Partis Støtte i det Udvalg, som jeg haaber bliver nedsat om Sagen.

Christmas Møller: Da mit Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Hasle, er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa Det konservative Folkepartis og hans Vegne gøre ganske enkelte Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag.

Den første Bemærkning er den, at det efter min Mening vilde være formaalstjenligt, om man i det Udvalg, som bliver